

דירה בגראז'

מה גילה השליח ממוסקבה כשיצא מברית המועצות אחרי ששמר על הגחלת? איך תכנן הר"מ הליטאי להתחיל את חיייו אחרי החתונה? האם מתאים שלחסידי תהיה מכונית טובה? ולמה צריך לומר לחיים בהתוועדות לפחות פעמיים? וגם: זיכרונות מהפורים החריג שחתם את מלחמת המפרץ | התוועדות שמחה במיוחד, רוויה במסרים חינוכיים ומעשיים מתוך ביאורי הרבי למגילת אסתר

התוועדות פורים עם הרב

על ידי המרא דאתרא

הרה"ח הרב מנחם מענדל גלובבסקי שליט"א

רב קהילת חב"ד ומרכז העיר רחובות וסגן מזכיר בית דין רבני חב"ד

ומחזיק את המשרד של אגודת חסידי חב"ד ברוסיה ואת ענייני השחיטה במדינה, שהפעם הראשונה שבה שמע על המושג "מסירות נפש" הייתה רק כאשר הגיע לארץ אחרי צאתו מברית המועצות.

הוא אמר שכאשר היה ברוסיה, וחי תחת משטר מסוכן ביותר שנלחם ביהדות, עשה את מה שנדרש ממנו באופן טבעי. הוא ידע שכשר צריך לאכול, שבת צריך לשמור, תפילין צריך להניח, להתפלל צריך להתפלל, וכך בכל יתר המצוות. רק כשהגיע לארץ שמע שיש כאלו שעבורם מדובר בחידוש שמשולבת בו מסירות נפש. הוא לא ראה בזה מסירות נפש.

מאיפה מקבלים את הכוח לזה? לעשות פשוט את מה שצריך מבלי להתחשב בסביבה או לערב יותר מדי את השכל ולחשוב שיש פה חכמה גדולה והישג חריג? את זה מקבלים מפורים. זה החג שמשפיע על כך שההנהגה שלנו תהיה "עד דלא ידע" ולמעלה מטעם ודעת.

לפעמים במהלך השנה נוהגים באופן של ידע. יש עניינים של "ארור המן" ועניינים של "ברוך מרדכי" שהם ברורים ומובנים בשכל אנושי. כשיהודי מסתכל סביבו, מביט על הנעשה אצל הגויים, הוא מעצמו

התוועדות של פורים צריכים לפתוח באמירת לחיים! המשפיע ר' מענדל פוטרפס ע"ה אמר פעם שה'לחיים' הכי חשוב בהתוועדות הוא לא הלחיים הראשון, שלפעמים עושים אותו רק כדי לצאת "ידי חובה", אלא דווקא הלחיים השני.

רק אחרי שלוקחים לחיים פעם שנייה מאותנים בכך שאמירת הלחיים היא לא מן השפה ולחוץ אלא מתחילה להיות רצינית.

ואם כך בכל השנה, בהתוועדות פורים על אחת כמה וכמה: היממה של פורים רוויה באמירת לחיים, לאורך כל היום אומרים לחיים ובמיוחד בסעודה בצהרי החג. משתה ושמחה זה חלק ממצוות היום. וממילא כשמתכנסים להתוועדות בתום סעודת פורים, ובה אומרים שוב פעם לחיים - אז מתחילים לדבר באמת.

נעצור אם כן לרגע, נאמר לחיים, ונתפלל ונאחל לעצמנו שנפנים לתוכנו פנימה ונמשיך לכל השנה כולה את ה'עד דלא ידע' של פורים, את ההנהגה למעלה מטעם ודעת בכל מה שקשור לעבודת השם - הן בענייני "ברוך מרדכי" והן בענייני "ארור המן".

כשהייתי בביקור ברוסיה, לפני כמה שנים, סיפר לי השליח הרב יצחק קוגן, "הצדיק מלנינגרד", שהיום גר במוסקבה

איזה לחיים הכי חשוב בהתוועדות? המשפיע ר' מענדל פוטרפס ע"ה

מבין ש"אשרינו מה טוב חלקנו". כל זה אבל עדיין נחשב "ידע".

בפורים מקבלים כוח לעבודת השם באופן דלא ידע, מתוך מסירות נפש וקבלת עול. אתה מבין או לא מבין, מרגיש או לא מרגיש, נהנה או לא נהנה, זה לא משנה. יש דברים שהם 'ארור המן' ואותם לא עושים, ויש דברים שהם 'ברוך מרדכי' ואותם עושים. למה? ככה. למעלה מטעם ודעת.

אז דבר ראשון לחיים! נתבונן בעניין של עד דלא ידע ונפנים את התנועה הזו בנפש, שתלווה אותנו הלאה לעתיד. פורים זה הזמן לקבל החלטות טובות ומעשיות לכל השנה כולה. מגילת אסתר משובצת

באין ספור הוראות בעבודת השם, ההתוועדויות של הרבי בפורים רוויים במסרים מתוך מגילת אסתר. נתוועד על כמה מהם ונקבל על עצמנו שהדברים יפעלו את פעולתם כפשוטו.

.

באחת מתחילת שנות המ"ם הורה הרבי להוציא לאור קובצי חידושי תורה בכל מקום. גם ברחובות, אליה הגעתי זמן לא רב קודם לכן, עמלנו על הוצאה לאור של חוברת מהודרת. במסגרת הכנת הלכתי לבתי רבנים מכל רחבי העיר וביקשתי מהם שיכתבו פלפולים תורנים שישולבו בקובץ.

אחד הבתים שאליהם הגעתי היה ביתו של אחד מחשובי הר"מים בשיבת הדרום. הוא היה יהודי צדיק, אמריקני במקורו, שלמד בצעירותו בשנות החמישים בשיבת הליטאית הידועה בליקווד שבניו ג'רזי. הוא סיפר לי להפתעתי שלפני החתונה שלו ביקר אצל הרבי ואף זכה ליחידות מיוחדת.

זה היה בתחילת הנשיאות. הוא סיפר לי שבאותם ימים התעוררו לו שאלות שונות בענייני אמונה ובמחשבת ישראל, ומישהו סיפר לו שאצל הרבי מליובאוויטש החדש ניתן לשמוע דברים מעניינים ותשובות לשאלות שבוערות בו. הוא החליט ללכת לרבי, בנימוק של חתן שמבקש ברכה לחתונה, אבל בידיעה שבהיותו בתוך החדר יוכל לשטוח בפני הרבי את שאלותיו.

היחידות שלו נמשכה שלושת רבעי שעה. הוא באמת פרס בפני הרבי את כל שאלותיו והרבי ענה לו על כולן. לקראת סוף היחידות קרה רגע שהוא לא נערך אליו. הרבי פנה אליו ושאל אותו: אתה הרי חתן, באת לקבל ברכה לחתונה, איך ההכנות? איפה אתה הולך לגור? הוא השיב לרבי שבכוונתו לשכור גראז' - ובו להתגורר.

גראז' זה חנייה מקורה לרכב, מעין חלל סגור בגודל של מעט יותר ממכונית. בבתים רבים בארצות הברית יש גראז' בחצר לחניית הרכב של בעל הבית.

"גראז'?" שאל אותו הרבי. בכזה מקום תגור בקרוב? "כן", הוא השיב. "מה צריך שיהיה בבית? שתי מיטות? מקרר? שולחן? בגראז' יש מספיק מקום בשביל כל אלו". הוא אמר לרבי: "צריך להסתפק במועט".

עשרות שנים חלפו מאז אותו לילה, והחתן הצעיר שהפך לר"מ מפורסם ותלמיד חכם בעל שם, זכר היטב

מסירות נפש ברוסיה הסובייטית.
השליח הרב יצחק קוגן

כל פרט. הוא שיחזר בפניי את היחידות, שנחקקה בו, לפרטי פרטים. הרבי שמע את דבריו והסביר לו: להסתפק במועט זה לפי ערך המקום והסביבה שבה נמצאים. אם אתה גר באזור שבו נהוג שבכל בית יש וילון בסלון, אז הסתפקות במועט משמעו שגם לך יהיה וילון אבל וילון יותר פשוט. ואם אתה גר באזור שנהוג בו שבבתים יש ספה - אז גם לך צריכה להיות ספה, אבל ספה פשוטה יותר. זה להסתפק במועט! אבל גראז'? זה לגמרי לא לפי ערך הסביבה וזה לא נקרא להסתפק במועט.

הר"מ הצביע על הווילון בסלון ביתו ואמר לי: אתה רואה את הווילונות האלה? הם בזכות הרבי מליובאוויטש! אתה רואה את הספה פה? היא כאן בזכות הרבי מליובאוויטש.

הרבי, הוא אמר לי, הציל אותי ואת חיי הנישואין שלי, כי הוא חנך אותי מהי משמעות הסתפקות במועט. אם לא הרבי יתכן ששלום הבית שלי לא היה מחזיק מעמד.

הוא גם סיפר לי שבמהלך השנים הוא נוהג לספר לתלמידיו בשיבה על הפגישה הזו עם הרבי, ועל המסר הברור ששמע מהרבי בנוגע להסתפקות במועט - לחיות קצת פחות מהממוצע באזור, אבל לא לשבור את הכלים. יש פה מסר חשוב. יהודי צריך שיהיה לו בית? שיקנה בית. יהודי צריך מכונית? שתהיה לו מכונית. אין בעיה. מותר שתהיה גשמיות בחיים. השאלה המרכזית שצריכה להישאל היא איזה מקום נותנים לכל אלו? איפה נמצא הראש, ההנאה.

אחד הגורמים שהובילו לגזירת המן בפורים הייתה, כידוע, זה שבני ישראל נהנו מסעודתו של אותו רשע אחשוורוש. נהנו!

הרבי שואל באחת משיחותיו המפורסמות לפורים מה כל כך נורא בהשתתפות בסעודת אחשוורוש שבגלל זה מגיע לבני ישראל סכנת כיליון חס ושלום? האם זה כה חמור? מה הפרופורציות?

ההסבר לכך פשוט: כאשר 'נהנים' מדבר מה נותנים לו מקום וחשיבות בנקודה פנימית בנפש. קל להמחיש זאת בדור שבו כמעט כל אחד מחזיק מכשיר טלפון עם מצלמה בכיס. כיום נפוץ לראות אדם שנמצא ליד אישיות חשובה,

והימים האלה נזכרים ונעשים.

הרבי אוהז במגילת אסתר, בסיום תפילת שחרית של פורים

ראש ממשלה או שר או אפילו רב ראשי, שולף את מכשיר הטלפון ומצלם 'סלפ'. הסלפי הזה מבטא את המקום שנותן המצלם למצולם. הוא מתגאה בכך וכמו מכריז: הנה אני יושב ליד הרב הראשי, ליד ראש הישיבה. יש לו הנאה פנימית מכך.

זה מה שקרה בסעודת אחשוורוש. היהודים לא רק שהו בה אלא נהנו ממנה. אחשוורוש תפס אצלם מקום. הייתה להם הנאה מהישיבה לצידו. הקב"ה אמר להם: אתם הרי כבשה אחת בין שבעים זאבים. אתם נהנים מכך שהזאב נותן לכם כבוד? אתם מחשיבים אותה? הנה כעת אני הרועה אעזוב את השטח ובוא נראה איך הזאב יתייחס אליכם. התוצאה הטבעית מכך הייתה גזירת המן.

אבל זה סיפור מתקופת המגילה. מהי המשמעות של זה עבורנו כיום? מה הלימוד והמסר עבורנו? הרבי מסביר שההנאה האמיתית של יהודי, זו שתופסת אצלו מקום בעצם הנפש, צריכה להיות סביב עניינים רוחניים: עוד מעט מגיעה שבת, עוד מעט מגיע יום טוב, עוד מעט מגיע פורים, צריך לדאוג לכך שאלו יהיו חוויה של ממש עבור בני המשפחה. שסעודת שבת תהיה עמוסה במאכלים טובים ומשובחים, בסיפורים מרתקים, בניגונים. שהחג יהיה גדוש בחוויות. עלינו להחיות את המצוות, לגרום לכך שיהיה 'נהנו' מהם.

לדוגמה - ימי הקיץ. כשמתקרב הקיץ צריך לדאוג שהילדים שלנו והנכדים שלנו ילכו לקעמפ, שתהיה להם החוויה של קעמפ חסידי שמח ותוסס, כי זו הנאה גשמית לילד אבל הנאה שכולה סביב עניינים רוחניים.

למשל - בר מצווה. כשהילד מתקרב לגיל 13 צריך לנסוע איתו לרבי. האם מישוהו יכול לשער מה זה בשביל ילד שאבא שלו נוסע איתו לרבי? זה נהנה! בכך הוא מרגיש הנאה מהבר מצווה שלו.

אדם מונח במקום שבו הוא נהנה. ולכן עלינו כהורים וכמחנכים לנתב את הנאת המוחנכים והמושפעים שלנו, ובראש ובראשונה את הנאה שלנו, להנאות מעניינים רוחניים; לחשוב כל הזמן איך אפשר לגרום לכך שהעניינים הרוחניים יהיו באופן של הנאה. ותן לחכם ויחכם עוד.

זה פורים. זו תשובת המשקל להנאה שהייתה מסעודתו של אותו רשע. ומה לגבי גשמיות? מותר ורצוי כמובן שיהיה, אבל קצת פחות מהממוצע, קצת פחות 'נהנו'. לא עם כל הקטשופ והמיונז.

אחד מחגי פורים שזכורים לי במיוחד הוא פורים תנש"א. באותה שנה, בעיצומו של החג, הסתיימה מלחמת המפרץ. זו הייתה מלחמה שגרמה בתחילתה לבהלה וחשש. שונאי ישראל איימו שיפציצו את ערי ישראל בנשק בלתי קונבנציונלי. רבים בארץ היו אפופי חרדה. בפורים המלחמה הסתיימה.

באותה שנה קיימתי התוועדות בביתי במוצאי פורים, ואני זוכר שבמהלך ההתוועדות עלתה לי שאלה חזקה:

הרבי מלובאביץ': מכל זה תצא גאולה לישראל

סאת משה רבנו, סבת ידיעות אחרונות! אל תחזיקי. מורכב: הזה תצאנה סוכות תשאלת לך ישראל - זה המסר שהעביר בערב שבת סביבולין ראש תנועת חב"ד, הרבי מלובאביץ', לחסידיו והכל עם תשואה.

הרב מנחם שניאורסון, שליח לפני בניית השכונת הדרה כפסטיבלית לאחר מחסיריו בתל אביב, הרב יוסף גליצקי. הרבי הבטיח לכם ישראל, ובייחוד לך לך חושב כציון, "הבטחה ברורה, שכל מה שיקרה בדרך הוא עשה כעת, שהאומות מתגרות זו בזו - זה הכל לסבת עם ישראל".

הרבי מלובאביץ' ציטט מהספר "ליקוט שמעוני" על מאבק בין אומות העולם בבבל, וקבע שעם ישראל מסור, בנסיבות אלה, אבל הקידוש כדור הוא אומר לנו: "בני, אל תתיראו. כל מה שעשיתי, הרי לא עשיתי אלא בשבילכם".

"הרב"ר חנה תצאנה סוכות ונאלה לך ישראל" - בבית הרבי, וסודו, עם זאת, כי יש להישמע לדורות הבאים.

עיתון ידיעות אחרונות
מדווח על המסר המעודד של הרבי,
ערב פרוץ מלחמת המפרץ

כידוע באותם ימים הרבי דיבר ללא הרף על כך שארץ ישראל הוא המקום הכי בטוח בעולם. הרבי קרא לכל מי שחושב לעזוב את הארץ בשל המלחמה לא לעשות זאת, ולכל מי שתכנן לבוא לארץ להמשיך בתוכניתו המקורית ולא לחשוש. שוב ושוב הזכיר הרבי שארץ ישראל היא ארץ אשר "עיני ה' בה מראשית השנה ועד אחרית שנה", כמו שכתוב בחומש דברים.

אחת מהאחיות שלי, שגרה בשיקגו, הגיעה לארץ מספר ימים לפני מלחמה במסגרת כנס למורים ומורות שארגנה הסוכנות היהודית. היא התארכה במלון בירושלים כמו כל אורחי הכנס. ביום השני לשהותם במלון פרצה המלחמה. ברגע אחד הכנס בוטל וכל משתתפיו ניסו לברוח ולהספיק טיסות חילוץ לחוץ לארץ. אחותי שאלה את הרבי מה לעשות, והמענה שקיבלה היה לא לשנות את התוכנית ולהישאר בארץ.

היא עברה לגור אצלי בבית, אבל פחדה מאוד מהמצב. כשנשמעו אזעקות היא רצה איתנו לחדר האטום. מי שזוכר חילקו אז לכל משפחה מסכות אב"כ גדולות וחריגות שמגינות על הנשימה מפני גז רעיל. עד כדי כך חששו. היו כאלו שעטו את המסכות בחדרה בזמן אזעקות. אצלנו בבית אמנם הדבקנו ניילון על החלון, כפי ההנחיות, אבל בזמן אזעקה לא לבשנו מסכות. אחותי ובעלה וילדיהם הקטנים לעומת זאת נהגו באדיקות ושמרו את המסכות במהירות. הם שאלו אותי למה אני לא שם, השבתי להם: נהרא נהרא ופשטיה, יש חילוקי מנהגים ודעות בזה...

ובחזרה להתוועדות במוצאי פורים. שאלתי את עצמי: הרבי דיבר ללא הפוגה על כך שהארץ היא המקום הכי בטוח בעולם, ולכאורה איך אפשר לומר זאת? אני לא

"אצל הרבי האיר החיבור בין גשמיות לרוחניות": מבצע תפילין אחרי מלחמת ששת הימים

מבין: הרי בארץ קורים גם דברים לא בטוחים לכאורה! חורבן בית ראשון היה בארץ, וגם חורבן בית שני. בארץ הרגו את הרוגי ביתר, ולאורך השנים אירעו אסונות רבים לבני ישראל. מי שלומד את הסוגיות ומכיר את הפרטים ההיסטוריים לא יכול להימלט מכך. אז איך אפשר ליישב זאת עם האמירה הנחרצת שכאן עיני ה' ולכן הארץ היא המקום הכי בטוח?

אלו שאלות שאסור לשאול אותן אם אין עליהן תשובה מספיק טובה.

ומה באמת התשובה?

הרבי כותב בשם אדמו"ר הזקן שיש נשמות שבהן חורבן הבית לא תופס מקום, שהן למעלה מהחורבן. כמו לדוגמה נשמתו של רבי שמעון בר יוחאי.

מספרים שלרשב"י היה תלמיד שעזב בשלב מסוים את הישיבה ופנה לעסקים. התלמיד התעשר ובחלוף כשנה הגיע לישיבה כדי לבקר את חבריו. לתלמידים הייתה חלישות הדעת. הם ראו שלחבר שלהם יש גם תורה וגם גדולה במקום אחד, שלא חסר לו מאומה בגשמיות. זה גרם להם לדכדוך. רשב"י הבחין בכך והוציא את תלמידיו לבקעה ליד מירון. הוא עמד ליד הבקעה וקרא: 'בקעה בקעה התמלאי דינרי זהב'. מיד קרה הנס ודינרי זהב הופיעו על הבקעה. רשב"י הודיע לכולם שמי שרוצה יכול לקחת אבל זה יהיה על חשבון העולם הבא. אף אחד לא לקח.

פורים אצל הרבי

המדרש מספר סיפור דומה על רבי שמעון בן חלפתא, שחי עם רעייתו בדוחק עצום ולא היה להם כסף לצרכי שבת. אשתו ביקשה ממנו שיתפלל, והוא אכן התפלל וירדה אבן טובה מן השמים עבורם ועמה קנה את צרכי השבת. כשסיפר על כך לאשתו היא מיד התנגדה ואמרה שאם ישתמשו באבן יהיה שולחנם בעולם הבא חסר. יצא רבי שמעון לשדה והתפלל, והאבן הטובה נלקחה ממנו.

הגמרא אומרת במסכת תענית ש"גדול נס האחרון יותר מן הראשון". והיינו שנס שבו דבר שיוּרד מהשמים חוזר בחזרה ללמעלה הוא נס יוצא דופן: כי מהשמים רק נותנים ולא לוקחים בחזרה.

הרבי שאל פעם, בליקוטי שיחות חלק א' בשיחה לפרשת בחוקותיי, מהי הסיבה שבסיפור עם רשב"י לא מוזכר שדינרי הזהב חזרו מהבקעה בחזרה לשמים? והרי זה מגדיל עוד יותר את הנס. יש כאלה שמנסים לענות שהצימרים במירון כיום הם זכר לאותם דינרי זהב אין סופיים שירדו לבקעה... אבל זה במילתא דבדיחותא. הרבי מתרץ בשיחה שהמדרש לא נועד לספר על הניסים והנפלאות שרשב"י מסוגל לבצע, אלא בא לגלות מי היה רשב"י, מה הייתה הבחינה שלו. והבחינה שלו הייתה למעלה מהחורבן וחושך הגלות.

בעולם הזה יש חילוק בין גשמיות לרוחניות. התורה אומרת "אם בחוקותיי תלכו" - אז יהיה "ונתתי גשמיכם בעיתם". בשביל לקבל גשמיות - זקוקים לעמוד בהנחיות הרוחניות. זה מצב אידיאלי על פי תורה. בפועל קורה מצב שבו ישנו העניין של "בחוקותיי תלכו", עושים מה שצריך, ובכל זאת לא רואים את ה"ונתתי גשמיכם בעיתם" פה למטה. איך זה יכול לקרות? והתשובה שזה קורה בגלל הנתק ששורר אחרי החורבן בין גשמיות לרוחניות.

אצל רשב"י לעומת זאת האירה הגאולה. רשב"י היה משיח בדורו. החורבן לא נגע בו, ולכן אצל רשב"י האיר העניין כפי שהוא באמת, וברגע שבו ביקש מהבקעה להתמלא דינרי זהב - היא מיד התמלאה. מעדנים כעפר. אצל רשב"י האיר החיבור הישיר בין גשמיות לרוחניות. והרבי מוסיף שרשב"י המשיך ונתן כוח גם לתלמידיו, שגם הם אפילו שלא היו בדרגתו, יוכלו לראות בעיניהם את החיבור הזה.

התבוננות בכך מסבירה לנו גם את דבריו של הרבי בתקופת מלחמת המפרץ. אצל הרבי המציאות בפועל הייתה כפי שהיא בגאולה, למעלה מהחורבן. ולכן אם בתורה כתוב שארץ ישראל זה המקום הכי בטוח בעולם - כך זה האמת. והרבי ממשיך את זה למטה ודואג שגם אנחנו נרגיש זאת. זאת המציאות האמיתית.

כשפרצה מלחמת ששת הימים, חצי יובל קודם לכן, הכריז הרבי על מבצע תפילין. הרבי הזכיר את הנאמר על תפילין שבראש "וראו כל עמי הארץ כי שם השם נקרא עליך ויראו ממך". זאת אומרת: אצל הרבי אין נתק בין גשמיות לרוחניות. כשמניחים תפילין ישר יש מורא לאויב. ואת זה הרבי רצה להחדיר בעולם באמצעות חסידיו. לכן הרבי אומר לנו: צאו לרחוב, תזכו יהודים במצוות, תניחו להם תפילין, תקבעו אצלם מזוזות, תדאגו שישמרו על כשרות וטהרת המשפחה. זה יוריד את ההשפעה הרוחנית למטה בעולם, "ונתתי גשמיכם בעיתו". הרבי נתן לנו את הכוח לתת ליהודים השפעות בגשמיות על ידי התחזקות ברוחניות.

במגילת אסתר כתוב "ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר". הגמרא אומרת שאורה זו תורה, שמחה זה יום טוב, ששון זו מילה ויקר אלו תפילין. והיינו שהדרך להגיע לאורה ושמחה כפשוטו זה על ידי העניינים הרוחניים. הם משפיעים שגם העניינים הגשמיים יהיו כפי שצריך.

ואת זה אנחנו כחסידים צריכים להביא לעולם. הרבי קורא "ענווים הגיע זמן גאולתכם". הגיע הזמן שתחיו באופן של גאולה, למעלה מהחורבן, תראו את המצב האמיתי של העולם, את זה שארץ ישראל זה המקום הכי בטוח בעולם. ידוע אגב שכל מצוות פורים מתחילות במ' כדי להזכיר לנו את משיח. שאנחנו לא מתפשרים עד שמשח מגיע.

"ואת מאמר מרדכי אסתר עושה". את השליחות הזו שהרבי העניק לנו אנחנו מבצעים. כי אם לא "מי יודע אם לעת כזו הגעת למלכות". אנחנו דור השביעי, בחינת מלכות. הרבי נתן לנו את התפקיד ועלינו לבצע אותו, כל אחד לפי עניינו ותכונת נפשו. אסור לנו לבזבז את הכוחות שהרבי נתן לנו. והעיקר שהכל יהיה מתוך שמחה אמיתית ופורצת גדר עד דלא ידע.